ISSN 0132-4462.
№ 9 1999
ВЕРЕСЕНЬ

перець

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. О. КОХАНА

Мал. В. ПОПОВА

Мал. В. ШИРЯЄВА (тема Л. Телятникова)

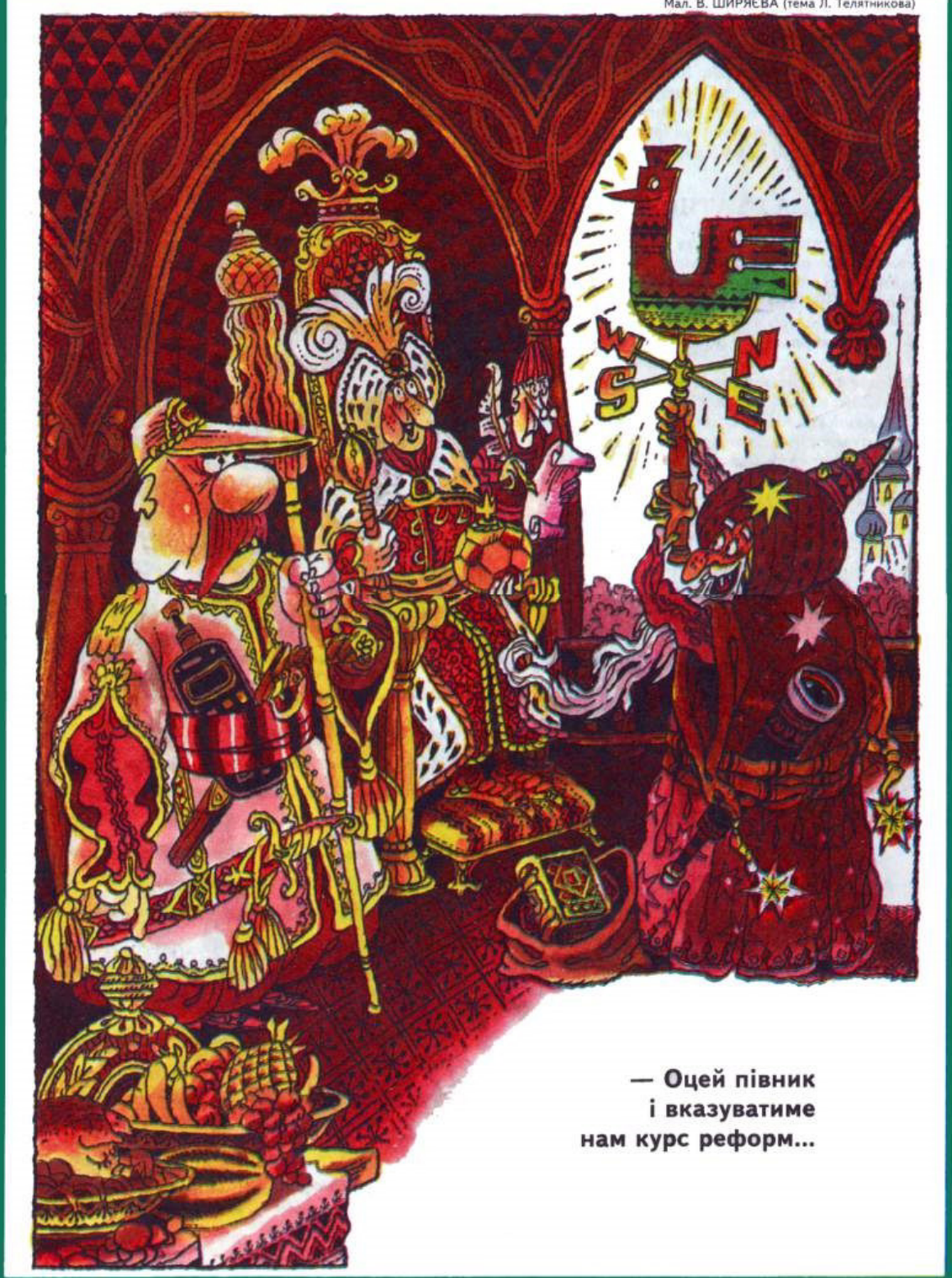

— Оцей півник і вказуватиме нам курс реформ...

ТАП

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО «ПІВТРІЯ»

ДОПОВНЕННЯ ДО РІШЕННЯ

Рішення Кабінету Міністрів від 13 серпня про погашення частини заборгованості перед пенсіонерами цукром викликало фурор серед ветеранів праці. Відповідно до цього рішення, в третьому і четвертому кварталах із державного резерву буде відпущено Пенсійному фонду дві тисячі тонн цього солодкого продукту. Але вже сьогодні пенсіонери сміливо розраховуються цукром за комунальні послуги, в перукарнях та ательє, в магазинах і ремонтних майстернях. І дуже дивуються, коли виникають непорозуміння, якщо хтось не хоче приймати цукор замість грошей. Ветерани праці вирішили звернутися до уряду з проханням видати доповнення до рішення. Про те, щоб віднині вважати цукор еквівалентом нашої національної грошової одиниці.

ЗАГАДКА СТАТИСТИКИ

У той час, як Держкомстат щомісяця повідомляє про неухильний ріст доходів громадян, наші кореспонденти повідомляють з Рівненської, Хмельницької та Житомирської областей про різке тут зниження роздрібного товарообігу і попиту на побутові послуги. У середньому за останні сім місяців цей показник знизився в порівнянні з минулим роком аж на 26—28 відсотків. Якщо наші громадяни почали значно менше купувати продукти і товари, менш активно відвідувати заклади громадського харчування і рідше звертатися до побутових послуг, то, питається, що вони тоді роблять зі своїми «збільшеними» доходами?

ЗБОЖЕВОЛІТИ МОЖНА!

Коли інженеру Худобенку вперше за останні дев'ять місяців повністю видали місячну зарплату, він мало не збожеволів від радості. Інженер цілував купюри, притискав їх до серця, кілька разів перераховував. А коли нарешті прийшов до тями, то поцікавився:

— А коли ж дадуть наступну зарплату?

— Невже не ясно? — присоромили його. — Звичайно же перед наступними виборами!

ЧУДОВА ІДЕЯ

Як передає наш київський кореспондент, цими днями до громадської приймальні міськради увірвалися громадяни і влаштували скандал у зв'язку з черговим рішенням міської влади про підвищення цін на комунальні послуги, зокрема — на воду.

— Мало того,— обурювались вони,— що протягом останнього півріччя збільшено тарифи на газ і електрику, так ви й до води добралися! Може, ще й за повітря гроші з нас здиратимете?!

— Чудова ідея! — зраділи в міськраді,— ми вашу пропозицію обов'язково обговоримо на найближчому засіданні!

Мал. О. КОХАНА (тема В. Капрельянца)

— А я чула, що у нього на якомусь острові закопана скриня золота!

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

● *Про те, що у ногах немає правди, вовк заявив тільки тоді, коли вони перестали годувати його.*

● *Із ділового щоденника: «Зібратись з думками. Результат — не було кворуму».*

● *Не всі ж перефарбувались. Дехто просто відмився.*

● *Схоже, що у нас різні гілки влади ростуть ще й на різних стовбурах.*

● *Щоб відстояти честь мундира, дехто жертвує власною.*

● *Із приватної власності у нього був лише ідентифікаційний номер.*

● *Не всім потрібне законодавче поле. Декого більше влаштовує ліс.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Сатиричні мініатюри

КОМУНІЗМ

Ознаку комунізму маємо достоту —
Не платять грошей людям за роботу.

Сергій ЮХИМЕНКО.

ЗВІДКІЛЯ ШУМ

І досі невтямки Науму —
Лише сім нот, а стільки шуму!

СТАРИЙ ДУБ

Схилялась перед ним уся діброва,
А як упав, враз розтягли на дрова.

Олександр КЛИМІША.

м. Прилуки, Чернігівської області.

ВИКРАДЕННЯ

Іду я з роботи. У під'їзді зустрічають мене двоє в масках. Зв'язали, мішок на голову накинули і в машину заштовхали.

— Куди ви мене везете? — поцікавився я дорогою.

— В одну затишну місцинку,— відгукнувся бандит із голосом популярного політика.

Затишна місцинка нагадувала камеру тортур. Бандит з очима ведучого телепрограми «Обрії» зробив по ній невеличку екскурсію, коротко охарактеризувавши предмети для катування:

— Ця праска чудово освіжає пам'ять, обценьки швидко розв'язують язик, а диба — то для особливо впертих...

Закінчивши психологічну розминку, бандит перейшов до головного:

— Отже, давай без зайвого базару. Ти нам — два мільйони зелених, ми тобі — волю і можливість багатіти далі.

— Хлопці,— покликав я на допомогу всю свою бадьорість,— це непорозуміння. Ви мене з кимось переплутали. Мабуть, вважаєте, що я бізнесмен-підприємець...

— Не сміши нас,— зареготав бандит з голосом популярного політика. — Підприємці сьогодні жебраки. Хіба можна в нашій країні щось виробляти, коли твою шию здавили податковою удавкою. Наш бідний підприємець, якщо іще і не почив у бозі, то, напевно, мучиться у корчах...

— Я працюю у звичайній державній структурі,— перебив я його.

— Оце вже тепліше! — зрадів бандит із голосом відомого політика.

— Ясна річ — у державній! — пожвавішав бандит з очима телеведучого. — Тільки там і можна хапати в особливо крупних розмірах. Тільки там і можна зорієнтуватися, які акції і з якого пакета потягти.

— Та я рядовий чиновник...

— Не вішай нам локшину,— почав нервувати бандит з очима телеведучого. — На рядових полює міліція з податківцями. А ми щось не чули, щоб заарештували хоч одного з нерядових, який нахапав дуже багато. В крайньому разі, такого можуть трохи посварити, і то лише за те, що нахапане на закордонних рахунках тримає, а не в рідних банках.

— Отже, ти у нас пташка великого польоту! З великим розмахом крил! — підсумував бандит із голосом відомого політика. — А якщо так, то гони два мільйони — і ми незнайомі!

— Немає в мене двох мільйонів,— втомлено мовив я.

— Чого не люблю, то це торгуватися,— похмуро проказав бандит з очима телеведучого і попрямував до праски. — Зараз почнеться лік на тисячі...

— І тисяч у мене немає,— простогнав я.

— Ти даєш! Та ми майже місяць за тобою, мов тінь, ходимо. Кожне твоє слово на диктофон записуємо. Так що знаємо про твої багатства.

— Які багатства? Що ви маєте на увазі? — спитав я.

— Ну і нахаба! — обурився бандит із голосом популярного політика і ввімкнув праску в розетку. — Може, перерахувати все, що ти маєш?

— Давайте, перерахуйте!..

Бандит з очима телеведучого дістав записничок і почав:

— Ти казав, до того ж при свідках, що більшість комерційних банків у місті побудовано на твої гроші?

— Казав.

— А що холдінг «Білдінг України» піднявся завдяки твоїм грошам?

— Говорив.

— І що в три чверті мерседесів, джипів і беемве вгепано твої грошенята?

— І це говорив.

— А що п'ятиповерхові котеджі в парковій зоні міста змуровано також на твої?..

— Казав.

— І після цього тобі шкода для нас двох нещасних мільйонів зелених? — зовсім розстроївся бандит з очима телеведучого і плюнув на розпечену праску, аби переконатися, що вона готова для вживання.

— Усе це я говорив,— сказав я,— і можу повторити, що в тих холдінгах, мерседесах і котеджах у переважній більшості — гроші мої й моїх співгромадян, недоплачені або зовсім не виплачені за всі останні роки...

— Ну скажи, що ти жартуєш? — заплакав бандит з голосом відомого політика.

— Правда ж, приколюєшся? — з надією запитав бандит з очима телеведучого.

— Та які вже тут жарти,— остаточно розчарував їх я.

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Звідкіля у тебе стільки грошей?
— Купив пістолет-запальничку. У кого не попрошу сигарету — усі дістають гаманець.

Мал. А. ЗАЙЦЯ

ПРО «МІНІ»

Що воно твориться в Україні?
І чого нам так не повезло?
Пенсії й зарплати — всюди «міні»,
Ще й спідниці «міні», як на зло.
В теплі дні хоч не виходь із хати —
Ніжок — ліс... Аж очі засліпля.
Серце неможливо вгамувати,
Ніби п'яна вертиться земля.

Промінь сонця безсоромно блище,
Як гріховна, бісова свіча,
На колінах. І багато вище,
Де спідниць отих «не вистача».
Зріть таке — не в клуні десь, на сіні —
Рівнозначно, що ударив струм.
Наш Кабмін хай заборонить «міні»,
Щоб робота йшла скоріш на ум.
Та й навіщо стреси, хвилювання,

Як в кишенях лічим копійки?
Тож тотального «розмінування»
Домагатись треба, мужики!
Хто за те, щоб їх «розмінувати»,
Щоб спідниці — на один копил?!
Або ж хай дають такі зарплати,
Щоб на «міні» вистачило сил!

Олександр ТАРАНЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— До речі, дозвольте попередити, шефе; завтра наші збираються брати ваших...

ВІРНІСТЬ

Плаче жінка, бо, проживши
З нею цілий вік,
Не на жарти занедужав
Рідний чоловік.
Шепче жінці: — Доживаю
Вже останні дні,
Тож признайся: чи була ти
Вірною мені?
В жінки сльози враз просохли:
— Признавайсь... Авжеж...
Я сказала б тобі правду,
А якщо не вмреш?!

Леонід ГАЖАЛА.

м. Біла Церква.

ЯК НЕ СТАТИ ЖЕРТВОЮ РОЗБІЙНОГО НАПАДУ

1. Не з'являйтеся на вулиці, як стемніє, намагайтеся також не висовувати з хати носа навіть удень.
2. Якщо вам все ж таки потрібно кудись вийти, то не одягайте дорогі та гарні речі, а ще краще, якщо ви взагалі не будете на себе нічого одягати.
3. Якщо у вас є авто — обміняйте його на броньовик.
4. Не відчиняйте дверей переодягнутим у міліцейську форму пройдисвітам, тверезим сантехнікам, підозрілому типу, що говорить голосом вашого чоловіка, взагалі — нікому!
5. На вікнах установіть грати чи хоча б просто позабивайте їх дошками.
6. Потенційні грабіжники можуть влаштувати прослуховування вашого телефону, тому періодично обривайте телефонний шнур.

Олександр ПЕРЛЮК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Батян! Відпусти гріхи авансом, сьогодні я буду дуже грішний...

Мал. О. ГУЦОЛА

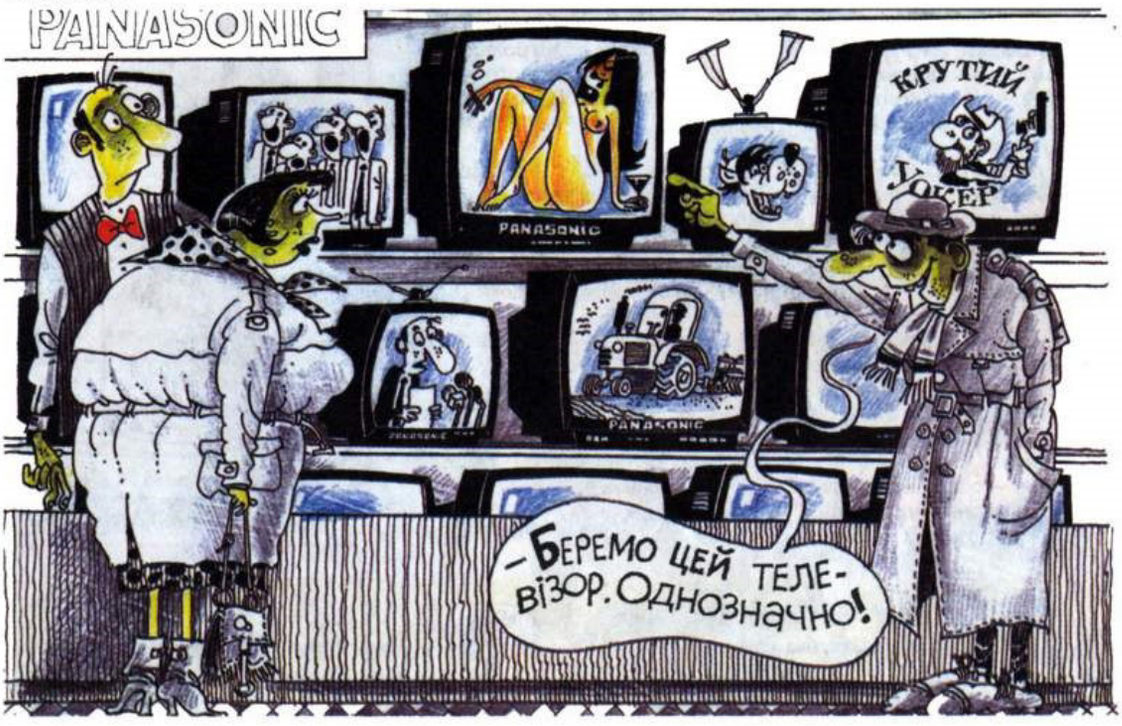

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У нашому службовому закладі ми вчимося на акторів. Є у нас чимало складних предметів. Це і теорія мистецтва, і навчання майстерності...

Але найважче нам дається наука виживання. Хоч такого предмету і немає в учбовій програмі, але життя примушує цю науку опановувати. Один тільки приклад: ми одержуємо стипендію — тринадцять гривень, а за гуртожиток треба платити щомісяця — п'ятнадцять. Нам кажуть, що і так мусимо дякувати за турботу, оскільки собівартість гуртожитку набагато більша.

От і доводиться «зображувати» безтурботну посмішку, хоча на душі від цієї арифметики не дуже весело.

М. ГЛАДЧЕНКО.

м. Київ.

Сюжет для...

Боже, як я люблю паскудні історії зі щасливим закінченням! І цим страшенно нагадую американців. Але сам собі, а для оточуючих — нічого американського я не маю, хіба що суконні штани морської піхоти США, куплені відразу по закінченні останньої балканської війни. А решта у мене тільки наше, європейське: куртка — від німців, сорочка — від бельгійців, походження трусів, правда, засекречене. Добродії із «секондхенду», мабуть, навмисне приховують від конкурентів адресу гуртівні.

Але я зовсім не про це, а про своє чисто заокеанське прагнення хепі-енду, чим дуже скидаюся на американців.

Історія, про яку мушу розповісти, аби й читачі піднеслися духом і закуштували оптимізму, сталася ще 1993 року. Це легко запам'ятати — саме тоді ми дійшли до того, що навіть останній партач серед гицелів був мільйонером. Пам'ятаю, 20 грудня того року виручали з криміналу слюсаря Гайдука. Дільничий подивився, примружив праве око і сказав із захопленням про нього: «Ця худоба випила не менш, ніж на мільйон двісті тисяч. Заберіть його і скиньтеся на тисяч 800—900, бо Марія його заб'є».

Тьху, знову мене не туди занесло. Історія, яку оце оповім, сталася не зі слюсарем Гайдуком, а з Миколою Шамаєвим, який 20 грудня 1993 року пильнував від зловорожого елементу цегельню в містечку Золочеві. Тільки він розклав газетки, аби повечеряти, як під'їхало авто, звідки вийшли хлопці і без усякого вступу, не питаючи, чи він має закурити, а як ні — то сірники, почали Миколу бити. І так затято, що не було на то ради. Але доля на мить збилася з ліку. Микола скористався тим, добіг до телефону і, відбиваючись від нападників цеглою, зумів додзвонитися до міліції. Скажу вам по правді: не всякий і без облоги відразу отак не схибить і додзвониться, а Шамаєв зробив це у складних умовах власного побиття.

На жаль, у міліції на ту пору якраз закінчилося пальне. І це порятувало розбишак — інакше б вона під'їхала і усю банду пов'язала. Так був утрачений перший хепі-енд. Тим часом охоронника цегли разом із апаратом відірвали від дроту і продовжили лупцювати. Били до втрати (Миколою) свідомості. Підкреслюю: Миколою, бо в подальшому — як тільки ця звіряча розправа не подавалася! Коротше, якась Божа людина знайшла Шамаєва і зуміла умовити міліцію приїхати на місце злочину. Приїздила і «швидка». І відвезла потерпілого у важкому шоковому стані до центральної районної лікарні.

Той, хто мислить стандартно, буде розчарований: ніякого чергового міліціонера біля палати, за дверима якої — свідок і водночас жертва злісного хуліганства, не було; ніхто напівсвідомого Шамаєва не розпитував про негідників і не складав їх словесних портретів. У цьому плані золочівські правоохоронці не скористалися жодним стандартним рішенням. Більше того, працівники райвідділу навідалися до хворого лише через три дні після нагальних звернень лікаря. І тут пролилося світло на те, чому ніхто не вдавався до словесних портретів. А навіщо вони, якщо Микола, що почав оклигувати, знав нападників в обличчя, а декого з них — навіть по імені.

Був утрачений другий хепі-енд, бо кримінальну справу правоохоронці порушили тільки через три місяці, уже наступного року, коли Шамаєв одужав настільки, що поскаржився у Львівську обласну прокуратуру. А тим часом директор заводу звільнив його з роботи, хоча добре знав, що той на лікарняному листку.

Сумно писати, але минуло пару літ, а пана Миколу

Усміщки з конверта

НЕ БІДА

— Бач, до чого тебе довів алкоголь. Тобі тільки п'ятдесят років, а на вигляд — пенсіонер!

— І що ж тут поганого? Ти знаєш, що я вже років з п'ять безплатно користуюся міським електротранспортом... І ніхто квиток не питає...

Іван БІЛОУС.

м. Львів.

МЕНТАЛІТЕТ

— Приїхала оце на курорт «Бердянськ», бо минулого року були з чоловіком на Канарах і там не сподобалось. Не звикли до такого відпочинку.

— А в чому ж справа?

— Комарів немає...

Григорій ГАРЧЕНКО.

СПЕРШУ ПОДУМАЙ

— Це правда, що ти вирішив одружитися? Цікаво, з ким саме?

— З Галиною. Вона така мила, лагідна та щира. Каже, що я дуже красивий і розумний.

— А ти й повірив? Краще подумай, яка з неї буде дружина, коли вже зараз каже тобі неправду.

Феодосій ЛУЗАН.

м. Київ.

АЛЬТРУЇСТКА

Під час круїзу по Чорному морю приємної зовнішності молода блондинка вирішила вести щоденник, занотовуючи найцікавіші моменти тижневої морської прогулянки...

Понеділок: Адаптація організму до зміни кліматичних умов та примхливого морського середовища.

Вівторок: Мимовільна зустріч і знайомство з капітаном красеня лайнера.

Середа: Зустріч сходу Сонця з капітаном на його командному містку.

Четвер: Прийняття пропозиції капітана разом повечеряти.

П'ятниця: Обійми, поцілунки, сексуальні домагання капітана та його погрози — потопити лайнер, в разі моєї відмови.

Субота: Найщасливіший для всіх день круїзу, бо минулої ночі мені вдалось врятувати від вірної загибелі лайнер та близько п'ятисот пасажирів на його борту.

Неділя: Благополучне повернення лайнера в порт.

Борис СЛЮСАР.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Надушіть мене хорошим коньячком...

Мал. О. КОХАНА

— А для затятих курців ми відвели окрему ділянку.

СЕНТЕНЦІЇ

✳ *На політичній арені виступають свої клоуни.*

✳ *Загострювати обстановку здатна і тупикова ситуація.*

✳ *Відстоюй свої права, але не на колінах.*

✳ *Любителі легкого хліба досить швидко стають професіоналами.*

Леонід ЗАБАРА.

„Хепі-енду"

на роботі так і не поновили. Більше того — міліція ніяк не могла виявити і затримати його кривдників. Та Шамаєв був чимось схожий, як і я, на американців і, як останній дурень, вірив у хепі-енд. Це настільки дратувало міліцію і було підозрілим, що котрогось там року слідчий Золочівського райвідділу капітан З. Кравчук сповістив колишньому цегельнику: «Повідомляємо, що кримінальна справа, за якою ви визнані потерпілим, знаходиться у 5-му відділенні обласної психіатричної лікарні разом із постановою про призначення амбулаторно і судово-психіатричної експертизи».

Зауважили? Мали експертувати не нападників, а того, кого вони ледь не вбили. (Про те, як удалося Шамаєву уникнути «психушки», якось іншим разом). Хоча, як подумати, й пана капітана зрозуміти можна: хіба варто вважати людину цілком здоровою, якщо їй скрізь і натякають, і кажуть: не миготи перед очима, згинь! Так, наприклад, у кінці весни 1994 року слідчий райвідділу М. Бутенко повідомив: «Попереднє слідство у кримінальній справі № 118-0515... 12 травня... зупинено у зв'язку з невстановленням осіб, які скоїли злочин».

Це при тому, що їх знали поіменно. Між іншим, нападники діяли не за власним бажанням, а виконували чиїсь накази і вказівки. І дехто із замовників боявся, що на суді можуть прозвучати їхні прізвища. Принаймні у Золочеві в цьому переконані всі: і ті, хто зна «бійців» у обличчя, і ті, хто їх не знає, але знає замовників.

Але геть від здогадів, чуток і пліток! Ми з Миколою Шамаєвим віримо у хепі-енд і далі б'ємося лобом у двері присутственних місць. Справу ще кілька разів припиняли, а обласна прокуратура примушувала її поновлювати. Були навіть догани «недбайливцям». Нарешті через п'ять років згадуваний уже З. Кравчук, який став за цей час майором, повідомив: «... попереднє слідство у кримінальній справі закінчено і обвинувачувані по статтях 206 ч. 2 та 101 ч. 1 ККУ підлягають відданню до суду. Ви маєте право ознайомитись з усіма матеріалами справи, робити виписки і заявляти клопотання про доповнення слідства. Для цього вам потрібно прибути 29 листопада 1998 року до начальника слідчого відділення Золочівського РВ УМВСУ в Л/о».

Тут було втрачено ще один хепі-енд. Річ у тім, що того року на 29 листопада припадав вихідний день. І взагалі папір, відправлений поштою, потерпілий одержав тільки в грудні. Але то так, дрібнички у майже шестирічній справі. Головне — були, нарешті, встановлені відомі всім особи хуліганів. Їм загрожував справедливий суд. Але на початку квітня 1999 року прокуратура Золочівського району винесла постанову про... закриття кримінальної справи на підставі відповідних статей і пунктів Закону України «Про амністію» від 24 липня 1998 року (там ідеться про осіб, що мають неповнолітніх дітей або дітей-інвалідів). Що ж, нападники теж вірили у хепі-енд і, мабуть, «склепали» на той час купку діток. Але того я точно не знаю, бо в паперах про це — ані гу-гу. Самі розумієте — інтим.

І я оце сиджу і думаю: чи був щасливий кінець, чи ні? Кінець — так, а щасливий? Якщо був, то для кого? Невже і для побитого Шамаєва, і для тих, хто загрожував його життю, і для слідчого пана майора, і для замовників побиття? Дідька лисого найспритніший сценарист американського кіно придумав би такий сюжет! Недарма кажуть, що справжнє мистецтво (і не тільки кіно- чи театральне) примушує замислюватися, задумуватися.

Сиджу і думаю.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Кримінальні сюжети

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— От примітиви! Хіба ж так грабують?!

НА ЧОРНИЙ ДЕНЬ

З Олексія Замашного художника не вийшло. Але певні здібності, якими його нагородила природа, він вирішив використати раціонально. Щоб трошечки, як сьогодні кажуть, піднятися. Почав він малювати грошові купюри. І часом удавалося обдурити якусь бабку. Та набридло йому працювати по дрібницях, і вирішив він попробувати свої сили в підробці доларів. Брав однодоларову купюру, домальовував нулі й виходила сотня.

Звичайно збувати свої шедеври в обмінних кіосках чи в магазинах Олексій не наважувався. Він шукав собі клієнтів серед знайомих та сусідів. Так, міркував він, набагато безпечніше. Наприклад, сусідку по сходовій площадці вдалося йому дуже легко обробити. Нарозповідав їй різних жахів про наше економічне майбутнє, про обвал національної валюти і, навпаки, страшний підйом курсу долара. І, між іншим, запропонував — виключно з поваги до неї — по дуже низькій ціні придбати кілька купюр. Мовляв, на чорний день це їй буде як знахідка.

Сусідка і погодилась. Тільки чорний день наступив для неї раніше, ніж вона сподівалася. Онучка поступала до вузу і терміново потрібні були гроші. Жінка і запропонувала свої долари...

Отак безславно і закінчилися художні вправи Олексія. Тепер вже оцінюють шедеври громадянина Замашного компетентні органи.

Т. ВОЛКОВА.

м. Харків.

СУТО СІМЕЙНА СПРАВА

Одного вечора, повернувшись з роботи, Юрій Степанович та Надія Федорівна не впізнали своєї квартири. Все було перевернуто, на підлозі валялися книги і білизна — явні ознаки того, що тут побували злодії. Зникла солідна сума грошей і коштовності, що дісталися Надії Федорівні від матері.

Юрій Степанович Микитенко тут же написав заяву до міліції, в якій рішуче вимагав знайти і покарати злодіїв.

По факту пограбування було порушено кримінальну справу. Та злодіїв не знайшли. А через рік ще одна подія потрясла сімейний спокій Микитенків. Юрій Степанович розлучився з Надією Федорівною і одружився на іншій.

І ось, зустрівши якось суперницю, Надія Федорівна побачила на новій дружині колишнього чоловіка свої коштовності. Не довго думаючи, заявила про це до міліції, і слідчим знадобилось небагато часу, щоб дійти висновку, що коштовності й гроші поцупив колишній чоловік Надії Федорівни.

У своєму поясненні громадянин Микитенко обурювався звинуваченням проти нього, називаючи всю цю історію «суто сімейною справою».

— Але ж,— заперечили йому,— ви самі у заяві просили знайти і покарати злодіїв. От ми злодія і знайшли. А справу будемо передавати до суду.

В. КОСМАЧ.

м. Запоріжжя.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

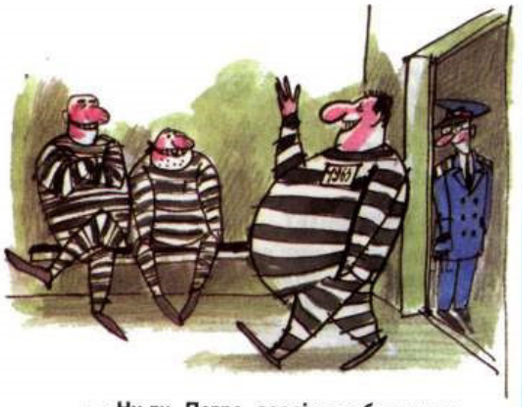

— Ну ти, Петре, зовсім не бережеш свого здоров'я. Усього місяць тут не був, а як розтовстів!

Мал. В. ПОПОВА

РОЗЛУЧЕННЯ ПО-КОЛОМИЙСЬКИ

Коломия, дарма, що в ній проїздом зупинився випити кави цісар Франц-Йосиф, усе-таки не досягла масштабів Чикаго. (На це було, мабуть, багато причин, але хай над цим сушать голови історики). Тим часом із недавніх пір слово «Чикаго» все частіше почала вживати місцева громада. Дехто з гордістю, дехто з острахом, дехто з надією, як, наприклад, симпатичне дівча, яке купувало в ятці жуйку. «Шкода, що у нас немає італійських хлопців,— казало воно подружці.— Уявляєш, які у нас були б круті сюжети?» І по-американськи гойданули стегнами. Зрештою, може, й не по-американськи, а цілком по-гуцульськи, як це робили фарбовані кадри на весіллі Чабанюків (прізвище змінене).

До речі, якби не ці Чабанюки, в Коломиї про Чикаго говорили б лише на каналі «Інтер», чи ще якомусь такому. Але що сталося, те сталося — містечко стало на вуха і наблизилось до світової столиці бандитів. Без італійських парубків, усе на своєму матеріалі.

Коротше кажучи, доленька їх звела, доленька й розлучила. Це — про Чабанюків. Розійшлись вони, поділились, але Чабанючці увесь час здавалося, що чоловікові дісталося більше. Повіла вона про свої жалі любасові (якщо кому слово незнайоме, пропонуємо більш відомі — хахаль, залицяльник, коханець і навіть зальотник). Послухав її отой чоловік і теж затріпотів од явної несправедливості. А позаяк він на тому ділі знається — кілька разів запрошувався до тюряги,— то відразу і план прикинули. За тим проектом, проти колишнього чоловіка слід було діяти силою. І не чарів, а брутальною.

Цікаво, що в Богоспасенному місті якось відразу і без духовної ломки знайшлися виконавці — два хлопи, не без участі жінки. І де тільки досвід узявся: вони запросили «наводку» — фотографію Чабанюка, маршрути поїздок, фізичні дані. Знімок вирізали з весільної світлини. А щодо маршрутів, то їздив Чабанюк щодня на залізничний вокзал і брав у своє бувале авто пасажирів — кому в Космач, кому в Пістень, а кому і в саму гуцульську столицю Косів.

Котрогось дня до Чабанюкового екіпажу підійшов чоловік, подивився на номери і, шепочучи, почав гортати записничок. Щось там знайшов, задоволено крякнув і почав усідатися в салон:

— Їдемо до паперової фабрики.

Щиро кажучи, це не найкраще в Коломиї місце. І цісар туди не заїжджав. Але Чабанюк — повіз. По дорозі пасажир радісно скрикнув.

— Дивіться, кума! Треба її взяти.

«Кума» виявилася з «чоловіком».

Забрали обох. І раптом Чабанюка пойняв якийсь незатишок — він побачив у руках пасажира фото. Там був зображений він, Чабанюк, у весільних строях. А пасажир тим часом, краєм ока поглядаючи то на портрет, то на хазяїна авто вивчав його вуха — «він не він?».

Чабанюк зденервувався, і довелося його бити раніше наміченого строку і позначки на плані міста. Особливо дошкульними були два стусани під око, після яких пасажири почали вказувати на його непорядність, мовляв, обібрав рідну жінку. І вимагали в ім'я порядності 2500 доларів і чомусь 500 гривень (мабуть, на кишенькові витрати, бо їхня ставка сягала 500 «зелених»). Додатковою умовою була виписка з квартири. Чабанюк тримав удари неважно, до того ж здогадався, що краще погоджуватись і жити далі, аніж стояти пнем і дістати похвальний напис на цвинтарі. Він прийняв умови. Але про зміст бесіди тієї повідомив куди слід, і під час призначеної наступної зустрічі «захисників справедливості» пов'язали.

Суд дав усім по вісім років. Навіть любасу-коханцю-хахалю-залицяльнику, котрий взагалі-то не їздив на паперову фабрику.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Івано-Франківська область.

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

ІЗ ЗАПИСНИКА КУРСАНТА

● *Дуже важко нічого не робити, але курсанти труднощів не бояться.*

● *Чим більше курсант спить, тим менше від нього шкоди.*

● *З усіх чотириногих друзів курсант найбільше любить своє ліжко.*

● *Щоб убити курсанта на посту, треба його ще там знайти.*

● *Перш ніж крутити любов, навчись крутити очі.*

● *Дівчина чекає два роки, мати — все життя, а старшина — сорок п'ять секунд.*

● *За час свого навчання курсант з'їдає стільки вівса, що йому соромно дивитись в очі коневі.*

● *Якщо у тебе все в порядку, не хвилюйся — це скоро пройде.*

Максим ЧУБИНСЬКИЙ,
курсант Київського військового інституту управління та зв'язку.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

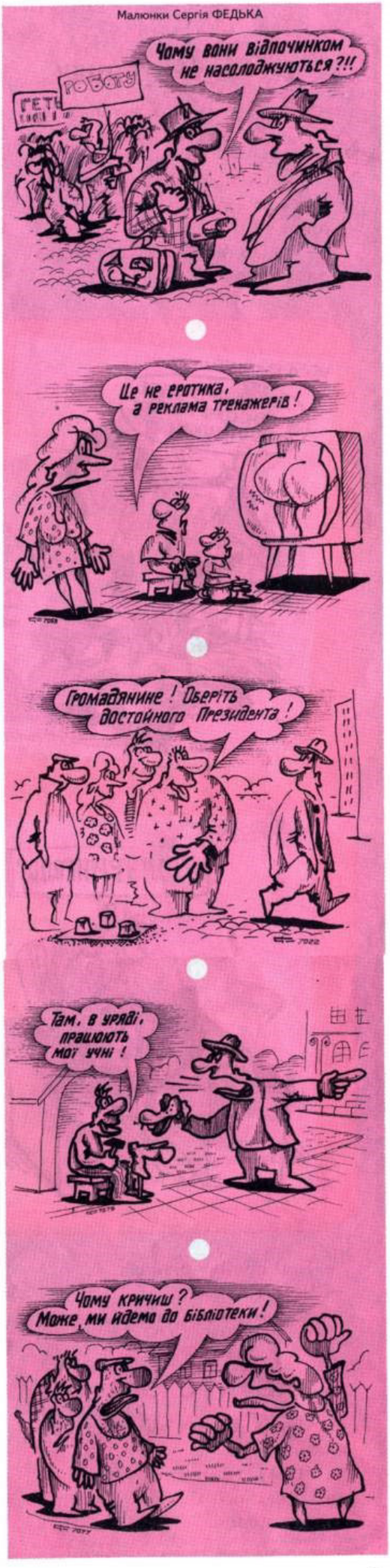

Так вирішив широко відомий у вузьких колах літератор (прозаїк, поет, есеїст, драматург, сценарист, гуморист, публіцист) Панько Лемішка, а слова свого він, як відомо, завжди дотримує.

В особистих планах маститого метра такі хвилюючі рядки:

«В переддень нового тисячоліття зробити все, до чого раніше не доходили руки і з чим я маю увійти в XXI сторіччя, а саме:

а) нарешті помиритися з тещею і загітувати її стати моїм спонсором. (Прим. до пункту «А»: вона пенсію отримує регулярно);

б) взятися за виховання сина від першої дружини (як тільки-но телепень вийде із місць ув'язнення), аби з нього виріс достойний громадянин нашої країни;

в) категорично, рішуче й безкомпромісно кинути пити — *для початку бодай на 3 (три)* дні, аби різко не зашкодити здоров'ю і не завдати збитків алкогольній промисловості. (Прим. до пункту «Б»: віднині купувати винно-горілчані вироби лише наші — підтримка вітчизняного виробника!);

г) як слід вивчити рідну мову — бодай на рівні іноземної;

д) здати в бібліотеки (згадати які саме) книги, що їх брав у юності;

є) полюбити ближнього (вже є одна на прикметі);

ж) написати батькам у село (прим. до пунк. «І»: під глибоку осінь, як колотимуть кабана), що я живий-здоровий і дати їм свою адресу;

і) докласти всіх зусиль (закликавши широку громадськість), аби моя перша поетична збірка, видана 1968 року, була нарешті розпродана;

й) перевершити Т. Г. Шевченка. Сьогодні я рівний Кобзареві — у нас в обох зріст по 164 см, але я ще маю шанс (прим. до пунк. «К»: консультувався з медспеціалістами), застосовуючи спецвправи, можна збільшити свій зріст на 1—1,5 і навіть на всі 2 см.;

к) стати сердечним, добрим, чуйним, уважним, гуманним (з найближчого першого числа), нічого близько до серця не брати, окрім грошей;

л) також з найближчого першого числа збільшити кількість власної святості та порядності (Прим. до пунк. «М»: проконсультуватись з цього питання в держчиновників);

м) і — головне. Збагатити рідну літературу, по можливості й світову, своїм черговим шедевром першого гатунку і, таким чином, достойно завершивши XX, не менш достойно розпочати XXI-е сторіччя. Для цього створити громадський комітет: «В XXI-е сторіччя — тільки з Паньком Лемішкою!»;

р) і — не забути!!! Побувати в Божому храмі і, відповідно причаститись (чи як там?), великодушно пробачити своїм кредиторам борги, які я їм завинив за останні десятиріччя. Я не злопам'ятний.

І — останнє. Сповна — але без свідків — віддячити критику П. за його відгук на мою останню збірку. Заодно поставити перед широкою громадськістю питання руба і ребром: чи годиться взагалі нам, достойним творцям, йти в XXI сторіччя з так званими критиками?

Копію зняв і до Перця подав
Валентин ЧЕМЕРИС.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Здається, що у вас з усією головою негаразд...

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БРЯКОРОБ.
СУПРОДУКТИ.
СПИВСЯ ЗІ ШЛЯХУ.
ДАЛИ ПО САПЦІ.
ДИНЬОЗАВР.
ЦВИРК НА ЛЬОДУ.
ВИСОКА ЖАРПЛАТА.
БЕЗРОБІДНІСТЬ.
ПУЛЬТ ОСОБИ.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Народні усмішки

НА РИНКУ

— У яку ціну березові віники?

— По дві гривні.

— Як це по дві, коли були по гривні і п'ятдесят копійок?

— Ти що, не знаєш, що долар подорожчав?

— Гм... І що мають спільного березові віники з доларом?

Почув і записав Михайло ВАСЄВИЧ.

ПОЇХАЛА Б

— Оксано, ти пішла б за мене заміж?

— Піти не пішла б... А от на «Мерседесі» поїхала б...

ПРОБЛЕМА

— Не знаю, як сказати батькам, що я розлучилася.

— Боїшся?

— Вони не знають, що я була одружена...

О-О-О!!!

Пацієнт сидить перед лікарем.

— О-о-о! — вирвалось у нього.

— Зачекайте, юрий, я вас ще нічого не просив сказати.

— А я і не кажу, просто побачив вашу медсестру...

ТАЄМИЦЯ

— Скільки ж в років? — питає чоловік у жін.

— Це моя мал ка таємниця.

— Як на мене, — велика.

ВІЩИЙ СОН

Зустрілися два депутати.

— Семене Семеновичу, відколи це ви почали вірити у сни?

— Відтоді, як один мій сон справдився. Наснилося, ніби я на засіданні... Коли я прокинувся, то виявилося, що й справді сиджу там.

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ

— Куме, я вирішив із сьогоднішнього дня почати життя спочатку,— каже Микола. — Що ти на це скажеш?

— З днем народження!

ЧИСТА ПРАВДА

— Скажу тобі правду,— говорить хлопцеві дівчина,— у своєму житті я збрехала лише тричі.

— Разом з цим буде чотири,— зауважив той.

Почув і записав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське, Крим.

ДВОХ НЕ ВИСТАЧАЄ

Зайшла бабуся до лікаря та й питає:

— Ви які хвороби лікуєте?

— Звичайно, всі.

Мал. О. КОХАНА

Мал. А. АПЧЕЛА

Мал. О. КОХАНА

— Ну і нализався ж ти вчора! Понаньовував на купюрах свої портрети!

— Ти теж гарний був, поставив номіна ванадцять гривень!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— А у нас тепер такі номери!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Кажуть, у Свербигузів обдарована, розумна дитина.

— Еге, розумна. Знало у кого народитися...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. П. СМІШНОЇ

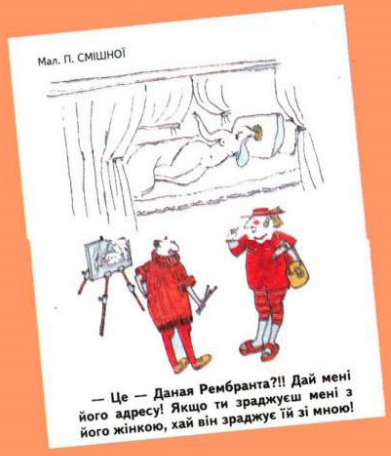

— Це — Даная Рембранта?!! Дай мені його адресу! Якщо ти зраджуєш мені з його жінкою, хай він зраджує їй зі мною!

Мал. А. АНДРЄЄВА

Мал. Б. РЕВЧУНА

Мал. А. ЗАЙЦЯ

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

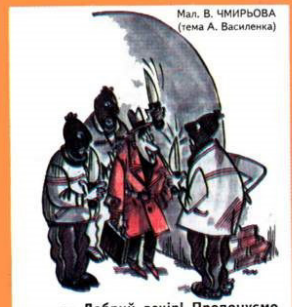

— Добрий вечір! Пропонуємо ножі канадської фірми.

— Тоді прийду пізніше.

— Чому?

— Бо у мене ще двох не вистачає.

НЕ ТА ГОЛОВА

Побачила жінка п'яного чоловіка та й питає:

— Чому ти п'яний? Із ким пив? Де пив? Скільки випив? Скільки пропив?

— О, жінко, щоб усе запам'ятати, що ти питаєш, треба мати довгу пам'ять і тверезу голову.

ЗНАЙШЛА ІНШОГО

— Лесю, ти і досі живеш із тим дурнем?

— Ні, знайшла іншого.

ПОНЕДІЛОК — ТЯЖКИЙ ДЕНЬ

— Грицю, ти віриш, що понеділок — тяжкий день?

— Вірю. Я сам у цьому переконався.

— Як?

— Вчора у буфеті випив всього пляшку горілки і мені так стало тяжко, що ледве додому прийшов.

ВЗАВ

— Петре, тебе ружина любить?

— Ні.

— А як ти взн?

— Вона сказа що любить мене так, як я її.

ЕКСПЕРИМЕНТ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

— Грицю, яка у тебе жінка?

— П'ята.

— Оце і добре.

— Чому?

— Порекомендуєш мені, як знайти гарну жінку.

— Ще не можу.

— Чому?

— Бо експеримент продовжується.

ПОЯСНИВ

Учителька до учня:

— Скажи мені, Петрику, заєць тварина чи звір?

— Якщо тверезий — то тварина, а коли нап'ється — то звір.

ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ОПЛАТИ

Представник президента до ворожки:

— Скажіть правду, Кучма переможе на президентських виборах?

— А то залежить від того, скільки ви мені заплатите.

ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ВИБОРИ

Завідуюча дитячим садком до вихователькиці:

— А чого плачуть Петрик і Гриць?

— То вони гралися у президентські вибори і побилися.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

Вечірня казка для дорослих

Вовк ніколи не чистив зуби. Не лише рекламованою пастою «Бленд-а-мед», а й звичайнісіньким зубним порошком. І не жував гумку «Дірол без цукру». А що бувае з тими, хто не чистить зуби і не жує гумку «Дірол»? — Правильно! Каріес — то страшна річ! І той каріес поставив Вовка перед великою проблемою. Бо що таке для Вовка зуби? Зуби для Вовка — знаряддя праці, засіб існування. Беззубий Вовк — то вже, вибачте, не вовк. І навіть не ягня. Беззубий вовк, вибачте, ніщо. Об нього тільки ноги витирати можна. Коли нема засобу існування, то нема й самого існування.

І нещасний Вовк побіг до лікаря, до стоматолога-ортопеда. Прибіг, дивиться... І хто ж, ви думаєте, виявився стоматологом-ортопедом? Правильно! Заєць! Вовк від розпачу аж на хвоста сів. Та діватися нікуди.

— Ждраштуй, Жаєць! — прошмакотів Вовк! — Мені щелепу треба!

— А-а, щелепу? — радісно перепитав Заєць. — Зробимо-зробимо! Сідайте, пане Вовк! Роззявляйте свого ротика!

Сів у крісло Вовк, роззявив пащеку.

Намішав Заєць-ортопед гіпсу у гумовій миcочці, намастив те мішання у залізні формочки з ручками — тиць! Тиць! — на верхню, на нижню щелепу, придавив гарненько.

— Сидіть тихо, язиком не ляпайте, поки не застигне!

Ніколи Вовк не зазнавав такого сорому й приниження — щоб ото сидіти, безпорадно роззявивши беззубу загіпсовану пащеку. І перед ким? Перед Зайцем, який раніше завжди, як вогню, боявся тієї пащеки!..

Зняв Заєць мірку, сказав:

— Через тиждень приходьте! Через тиждень притарабанився Вовк.

— Все гаразд! Готово! — задоволено потер лапи Заєць.

Клац! Клац! — поставив Вовкові новенькі лискучі щелепи — верхню і нижню.

— Бувайте здоровенькі! Смачного!

Натхненний Вовк прибіг додому.

У дзеркало — глип!

Йой!.. А зуби у нього заячі! Ними тільки моркву гризти та капусту їсти.

А іншого стоматолога-ортопеда у Казковому Лісі нема — один Заєць!

Заплакав Вовк і став вегетар'янцем. А що поробиш? Жити ж хочеться.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Якщо ви ніколи нікого в житті не їли, то й спіть спокійно. А якщо їли — тоді вибачайте.

І ще — чистіть зуби двічі на день — уранці, після зарядки, і ввечері, перед сном. Можна пастою «Бленд-а-мед», а можна звичайним зубним порошком. Він, здається, зараз знову входить у моду.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. В. ПОПОВА

Мал. В. СИМИНОГИ

Мал. О. ЗАЙЦЯ

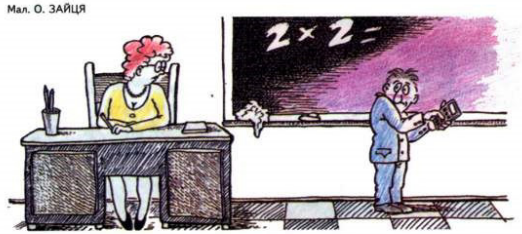

ПЕРЧИНКИ ПЕРЧИНКИ

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ...

що підліткова злочинність вже через 10 років може знизитися у два рази, якщо сьогодні знизити народжуваність у три рази.

У ДУСІ ЧАСУ

У зв'язку з великими фінансовими проблемами в Банановому Маразмадорі їхнє міністерство фінансів перейменовано на міністерство безгрошів'я.

РЕКЛАМА

Унікальний засіб похудіння за два тижні. Тільки у нас! Риття траншей з 6 ранку до 8 вечора. Чудовий результат при мінімальних розцінках гарантовано!

ІЗ ПРОТОКОЛУ

Гр. А. Бугайчук, перебуваючи в нетверезому стані, говорив усе, що думав про наше улюблене керівництво.

ТАКИ ДІЙШЛИ

10 мільярдів американських доларів були інвестовані у минулому році в маразмадорську економіку. Як наслідок, до одного з маразмадорських підприємств таки дійшло аж 7 доларів.

ЩАСЛИВЦІ

Завдяки прийнятій у Банановому Маразмадорі програмі «Зайнятість—300», у минулому році знайшли собі роботу аж 47 маразмадорців. Щоправда, залишились без роботи ще десь два мільйони.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Жіночко! Ви навіщо його лупцюєте?
— Бо він мене згвалтував.

ПЕРЧИНКИ ПЕРЧИНКИ

ПАРТІЙНІ НОВИНИ

Ледве не порушив закон «Про партії та суспільні організації» сержант міліції А. Бурячок. Допитливий сержант намагався з'ясувати, що роблять у підвалі троє підозрілих типів, і встановив, що ці громадяни за пляшкою самогону проводять оргзбори своєї партії.

ПЕРЕСТАРАЛИСЬ

У сто тридцять три рази збільшився видобуток нафти у Болотянську після того, як місцеві нафтовики випадково натрапили на магістральний нафтопровід, що проходив поруч.

Олександр ПЕРЛЮК.

ЗАЙВА ПОСАДА

Колективне сільгосппідприємство «Воля» значно відрізняється від вчорашнього колгоспу. Досить сказати, що така застаріла посада як касир тут давно ліквідована. «А навіщо вона? — каже голова КСП К. Н. Язенко. — Зарплати уже чимало років у нас ніхто не отримує».

НАЗВУ ДИКТУЄ ЧАС

Село Абрикосівку, де всох останній абрикос, і де цілий рік вздовж траси торгують бананами, вирішено перейменувати на Бананівку.

Григорій ГАРЧЕНКО.

Оптимістична трагедія

Це сталося дві тисячі триста...

Ні, це дуже близько...

Нехай буде три тисячі дев'ятсот...

(І як ото Нострадамус міг точно передбачувати?).

Ну, не будемо лякати читачів. Одне слово, через 9 чи 20 мільйонів років.

На блакитну планету Земля насунулася катастрофа. Комета Галея пройшла дуже близько біля Землі, пошкодила озоновий шар, «зачепилася» хвостом за гору Еверест і дуже розкрутила Землю навколо її осі.

Увага всієї Галактики була прикута до блакитної планети.

«Чи залишилося на Землі життя?»— міркували брати по розуму у далеких світах.

І ось на планеті Кря із сузір'я Водолія було прийняте рішення — відрядити на Землю міжзоряний корабель.

Ми не будемо розповідати, як добирався він до нашої планети, бо то був би цілий роман.

Скажемо тільки, що одного дня з гуркотом і свистом приземлився він в Америці.

Повискакували посланці планети Кря зі свого корабля і констатували: кисню в атмосфері немає, живої природи, як такої, немає — тільки колорадські жуки повзають. Нічого, виявляється їх не бере.

А потім увімкнули вони якийсь прилад і зафіксували — є все-таки на цій планеті життя. Перелетіли вони через океан, приземлилися десь в районі сьогоднішньої Німеччини. Така ж самісінька картина. Тільки замість колорадських жуків — пруссаки повзають. І їх, виявляється, не бере ніяка лиха личина.

Увімкнули знову астронавти свій прилад. І знову зафіксував він — є на планеті більш розвинуті істоти.

Полетіли вони далі. Летять, аж бачать — лежить перед ними якась територія, а на ній люди.

Астронавти ледь не повипадали з міжзоряного корабля від здивування. Приземлилися.

Обступили їх земляни, вітають.

— Ви хто такі?— питають астронавти.

— Як «хто?!» Українці!!!— дружно відповідають наші славні нащадки.

— Як ви тут живете?

— Гарно живемо!— відповідають українці,— дякуючи нашому мудрому державному керівництву.

І тільки тут астронавти-кряквці звернули увагу, що майже на кожному будинку висить плакат «Хай живе Президент!», «Слава уряду!», « Ура нашим парламентарям!»

— Нічого не можемо зрозуміти. На вашій планеті майже все загинуло, озоновий шар зруйновано, кисню немає, а ви живете!

— Аякже, живемо!— сміються українці.

— Чому? Як?— знову дивуються астронавти.

А українці знову руками показують на плакати. Мовляв, он читайте!

Зовсім збилися з пантелику прибулиці. Ніяк вони не можуть второпати, що означає оте на плакатах «Хай живе Президент!», «Слава уряду!», «Ура парламенту!».

Тоді вони звернулися до одного старенького українця, який стояв біля зорельота:

— От ви, шановний, можете нам пояснити, як так сталося, що умов для життя, здавалося б, немає, а ви живете?..

Примружив мудрий українець око, усміхнувся і сказав:

— Ну, що ж, якщо хочете знати, сідайте, розкажу. Сідайте, сідайте, бо розмова буде довга...

Усілися вони на колоду, підкрутив старенький дідусь вуса і мовив:

— А почалося все дуже-дуже давно, коли нашим предкам роками не виплачували зарплати...

Михайло ПРУДНИК.

ПРОСТО АНЕКДОТ

Малюнки Олексія КОХАНА

— У себе вдома я все вирішую сам!
— Я також холостяк...

— Бачиш, як просто рибалити: налив-випив, налив-випив...

Друже Перче!

Коли дружина бачить мене з газетою в руках, вона коротко запитує: «Що? І на скільки?» Я так само коротко відповідаю: «Міжміський автобус. На вісімдесят процентів». Бо в кожній газеті є інформація про подорожчання. То бензин скакнув у ціні, то цукор, то борошно. Подорожчали всі товари, прив'язані до долара. Але оце раптом одержав газету, де жодного слова про ціни. Незвично якось зробилось. Невже сьогодні нічого не подорожчало? Бути такого не може!

Г. АРХАНГЕЛЬСЬКИЙ.
Житомирська область.

Чому зайці сірі

Українська народна казка

Всемогутній володар лісу вислуховував просьби різних звірів. Дійшла черга до зайців. Тоді виступив найстарший з них і каже: «Всесильний володарю! Усіх звірів ти оздобив різними гарними кольорами, тільки одному нашому родові дав ти простеньку, сіру одіж. Дай нам іншу якусь: білу, чорну або рябу, щоб звірі з нас не сміялися».— «Добре, любі дітоньки,— відповів володар.— Хай буде по вашій волі». І тільки все це володар сказав — змінилась шерсть у зайців. Одні дістали кожушки білі, другі — червоні, інші — чорні, ще інші — рябі.

Дуже втішилися зайці і розбіглися по лісі й по полю. Та тільки де не показалися — зараз побачили їх орли, яструби, лисиці, стрільці та почали за ними ганятись та їх убивати. Насилу вдалось їм утекти в гущавину. «Ой, тяжко жити,— каже найстарший заєць.— Кожний ворог нас тепер бачить, а їх у нас багато. Скоро вигублять вони весь заячий рід. Ходімо до всемогутнього, щоб повернув нашу одіж».

Як сказали, так і зробили. Пішли. Вислухав їх володар і каже: «Знав я, що ви знову прийдете до мене. Сіру одіж я вам дав на те, щоб вороги не могли вас так скоро побачити і так скоро вбивати. Бачите тепер, що це було для вашого добра. Та хай буде по вашій волі. Дістанете знов сірий кожушок, але на вічну пам'ятку вашої немудрої забаганки деякі з вашого роду зостануться в різнокольоровій одежі та будуть жити коло людських хат як свійські зайці — кролики».

Із того часу мають зайці свою давню сіреньку шерсть.

ПЕРЕСМІШКА

Сторінка для дітей

З народної скарбниці

Із покоління в покоління передаються в Україні веселі дитячі народні пісеньки, забавлянки, скоромовки. Хто з нас не знає «Іди, іди дощику, зварю тобі борщику», «А ми просо сіяли»... В інших країнах є також дитячі народні пісеньки. Кілька з них ми сьогодні і пропонуємо вам.

МИШКА

Шотландська народна пісенька

Жила собі на світі Мус —
Манюня мишка Мусі.
І жив на світі Круглий Сир,
І котик Пусі-Вусі.
Сказала мишка:
— Пане Сир,
Зайдіть до мишки Мусі.
Я б і сама до вас зайшла,
Якби не Пусі-Вусі.

БУК ДОДОЛУ БУХ!

Чеська народна пісенька

В чорнім лісі,
На узліссі,
Ріс кремезний бук.
Мала Мушка
Прилетіла,
На верхівку бука
Сіла —
Бук додолу бух!

КРОСВОРД «Загадки»

Прокинувся вранці сонях, привітався із сонечком, а потім із своїми друзями, що росли на городі. А з ким саме, ви дізнаєтеся, відгадавши загадки.

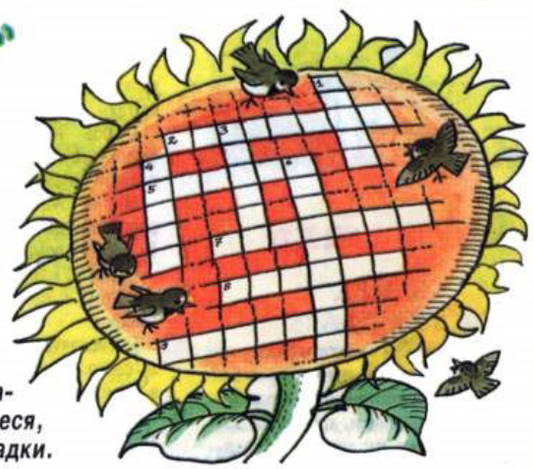

ПО ГОРИЗОНТАЛІ:

2. Де зсапано, де сполото
По вибалках, по пагорбах,
Цвіте воно, як золото,
Плоди на нім, мов яблука.
5. Довгий, зелений —
Добрий солений,
Добрий і сирий —
Хто він такий?
7. Сидить баба на грядках,
Вся закутана в хустках.
8. Має шкір сім,
Витискає сльози всім.
9. Без вікон, без дверей —
Повна хата людей,
Та все в білих кожухах.

ПО ВЕРТИКАЛІ:

1. Сам червоний, а чуб зелений.
3. В земляній сиджу коморі,
А коса моя надворі.
4. Сидить дід над водою
Та й киває бородою.
Хто не йде — не мине,
За борідку ущипне.
6. На городі молода
Пишні коси розпліта,
У зеленій хустинки
Золоті хова зернинки.

Склав М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

ВИПЕРЕДИВ

У санаторії лікар запитав Василькову маму: «На які препарати у вашого сина алергія?» А Василько випередив її з відповіддю: «На манну кашу».

Сашко ГАРЧЕНКО,
другокласник.

ТІЛЬКИ УДВОХ

— Стасику, ти вже читати вмієш?— питає сусідка.

— Так, умію,— відповів Стасик.— Але тільки удвох з батьком.

— Як це?

— Ну, я воджу пальцем по рядках букв, а батько каже, що там написано.

ДОПОМОГА

Оксанка каже Андрійкові:

— Сьогодні бабуся хвалила мене.

— За що?— запитав Андрійко.

— За те, що я допомогла їй швидко помити посуд.

— Як саме ти допомогла?

— Поки вона мила, я тихенько сиділа і не заважала їй.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
м. Боярка.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

З головою

— Наступний! Заходьте!— чується із-за дверей терапевтичного кабінету. Поріг переступає не те що знічений, а просто зів'ялий чоловік.

— Що скажете?

— Я з головою до вас,— каже лікареві.

— Сідайте, сідайте... Я розумію. До нас ще ніколи не приходили без голови. Чого не було, того не було.

Яка кров?

До палати зайшла медсестра і каже:

— Сергійчук, вам завтра треба здати кров на аналіз. Так що зранку нічого не їжте.

— Яка в мене кров?— скривився той.— Її вже висмоктали і жінка, і теща.

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

Будьмо здорові!

Язик

Лікар: «Щось мені ваш язик не подобається».

Пацієнт: «Сусідам теж...»

Можете не боятися

— Лікарю, в мене є підозри щодо моєї жінки. Часто вночі кричить крізь сон: «Ні, Васю, ні!»

— А вас Василем звати?

— Ні, Петром.

— Ну тоді все в порядку. Поки ваша дружина кричить «ні», можете нічого не боятися.

Різниця

Лікар до пацієнта:

— Нічого страшного. В мене була така ж хвороба, але, як бачите, живий. Тож нічого заламувати руки.

— Воно то так, але вас лікував інший лікар.

Проблема

Психіатр каже пацієнту:

— Я ж сказав учора, що вилікував вас від манії, нібито ви — Наполеон. Чого ж ви знову прийшли?

— Я хочу запитати, чи продовжувати мені платити аліменти Джозефіні?

Надіслав Микола ПРОЦЕНКО.
с. Жадьки на Житомирщині.

Мал. В. СИМИНОГИ

— Це я у вас учора купив яєчний шампунь!

Мал. Т. ЗАКАЛАТИ

— Ось! Знайшов багатіїв — газету та ще й журнал передплачують!

Хроніка новин

БАНКАМ САМОФІНАНСУВАННЯ

У Великошахрайському районі місцевий банк перейшов на повне самофінансування: гроші, внесені вкладниками на ощадні книжки, будуть повністю йти на зарплату працівникам банку.

НОВА ПОСЛУГА

Великою популярністю користується один із приватних фотосалонів міста Надувайська, який робить не лише фотографії для документів, а й самі документи.

В РЕЗУЛЬТАТІ ВИБУХУ

У Лелеківському пологовому будинку стався вибух парового котла. Внаслідок вибуху поранено двох чоловіків і народилось 48 дітей.

СВІТОВИЙ РЕКОРД

Міліція розігнала демонстрацію шахтарів до швидкості 28 кілометрів на годину.

Черговий хронікер Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

ЕЙФЛОРИЗМИ

✦ ***Чим нижче людина опускається, тим менше думає про парашут.***

✦ ***Злочинність панує, бо вона організована.***

✦ ***Життя таке коротке, що не встигнеш відучитися плазувати, як вже треба йти на небо.***

✦ ***Якщо чайник варить, він вам і пару випустить, він і свисне.***

✦ ***До виборів залишилось випити ще по 6 літрів горілки на душу населення.***

✦ ***Говоримо правду в очі — у вуха говорити все ще страшно.***

Флоріан БОДНАР.

Друже Перче!

Оце приїхав до мене товариш із Кіровоградщини та й розказує, як у одному господарстві, де не було пального, зібралися люди і розділили пшеничний лан. А потім узялися за коси і ціпи. Уявляєте, на порозі третього тисячоліття ми обмолочуємо зерно ціпами!

А наші можновладці ще й дивуються, чому це за всесвітньою формулою розвитку нашій країні відвели аж 102 місце серед слаборозвинутих африканських країн.

І. БОНОГРІЙ.

м. Київ.

Вітаємо ювілярів!

Анатолія ПАЛАМАРЕНКА, народного артиста України, лауреата Державної премії ім. Т. Г. Шевченка, з першим 60-літтям!

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА.

Василя КРАВЧУКА, поета-гумориста, лауреата премій ім. Степана Руданського та ім. Степана Олійника, з першим 70-літтям.

Дружній шарж В. ЛИТОВЧЕНКА

Василя ЮХИМОВИЧА, поета-гумориста, автора популярних пісень, лауреата премії ім. Остапа Вишні, з першим 75-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Я запізнився на роботу, тому що на наш автобус напав контролер».

(Із пояснювальної записки).
Надіслав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
смт. Кіровське, Крим.

«Заїхали до завгоспа завезли його на м'ясокомбінат, і звідти забрали його м'ясо».

(Із книги нарядів для водіїв).
Надіслав Петро ОМЕЛЬЧУК.
с. Чернятин на Вінниччині.

«На огороді розвелося багато шкідників, особливо тих, хто викопує нашу картоплю».

«Від татарсько-монгольського іга залишилися татари і монголи».

«Америку відкрив Світофор Колумб».

(З учнівських творів).
Надіслав Юрій САВЧУК.

КОНКУРС ТРИВАЄ

У «Перці» № 7 художник Владислав Ширяєв запропонував учасникам конкурсу такий малюнок: за столом сидить батько, мати і синочок; татусь наштрикнув на виделку жилавий шматок м'яса і намагається від нього трохи відкусити, але це йому не вдається. Багато дошкульних і приперчених епітетів адресували читачі дружині «м'ясоїда». Та переможцем цього туру став **Олександр Лобуренко** з Івано-Франківська, який не лаяв жінку, а вклав в її вуста іронічні слова:

«Синку, ану принеси таткові смичок від скрипки!»

Вітаємо тебе, Олександре!

А тепер придумайте підпис до карикатури Володимира Адамовича.

На переможців чекають призи!

КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД ● КРОСВОРД

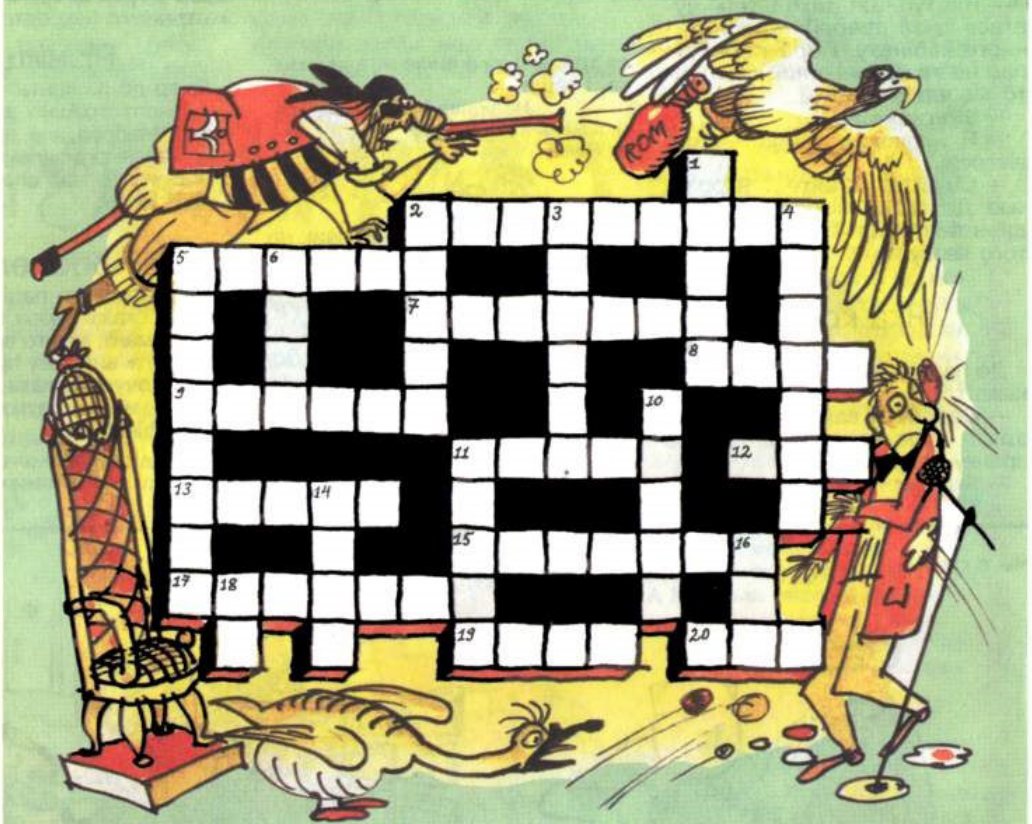

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Нове слово. 5. З нею герой «Енеїди» І. Котляревського пив

«..... слив'янку,
Мед, пиво, брагу, сирівець,
Горілку просто і калганку...»

7. «Ой на кота-воркота,
на дитину.....».
8. Престол. 9. Тонке приховане глузування, кепкування. 11. Птах, найбільше схожий на гуску. 12. Сухий теплий вітер, що дме з гір у долину, або електричний прилад для просушування волосся. 13. Творець художнього твору. 15. Од сесії до сесії він живе весело. 17. Дикий кінь, який, за легендою, був приборканий Олександром Македонським, і довго служив йому. 19. Древньогрецька назва Дунаю. 20. Доміно, шахи, теніс...

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Морський розбійник. 2. Вона помирає останньою. 3. Кольорова нашивка збоку вздовж формених штанів. 4. Холодний соус з сирих яєчних жовтків, олії та різних спецій. 5. Перебільшена похвала. 6. Автор роману «Робінзон Крузо». 10. Ансамбль з восьми виконавців. 11. Старовинний народний багатострунний щипковий музичний інструмент. 14. Місто. що літає. 16. Спеціальне приміщення, де можна «підстрелити» і качку, і гуску, і літак, і танк... 18. Річка, яка дала назву обласному центру.

Склав М. ДРУЗЯКА.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 8

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 3. Галушки. 7. Сапер. 8. Прокопенко. 10. Бал. 11. Гарнір. 15. Каламбур. 18. Крим. 19. Краля. 20. Штани. 21. Орда.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Павло. 2. Муфлон. 4. Карета. 5. Герой. 6. Шип. 7. Сак. 9. Рубікон. 12. Реклама. 13. Свиня. 14. Чайка. 16. Барило. 17. Рекорд.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2. Помідори. 5. Огірок. 7. Капуста. 8. Цибуля. 9. Гарбуз.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Буряк. 3. Москва. 4. Горох. 6. Кукурудза.

ТЕСТ
Чи знайшли ви себе у цьому житті?

1. Що для вас у житті найголовніше?

а) поїсти (1 очко);

б) поспати (2 очка);

в) посваритися з чоловіком (3 очка).

2. Чи приносить ваша робота задоволення?

а) своєю новою секретаркою я поки що задоволений (1 очко);

б) приносила, поки не посадили із конфіскацією майна (2 очка);

в) все життя мріяв працювати в морзі (3 очка).

3. Чи з упевненістю ви дивитесь у завтрашній день?

а) а завтра що — зарплата? (одне очко);

б) дивлюся з упевненістю, але нічого не бачу (2 очка);

в) з абсолютною впевненістю, що завтра все стане ще гірше (3 очка).

4. Чи вважаєте ви себе щасливим?

а) як тільки переклею у своїй кімнаті шпалери, так одразу ж і стану щасливим (1 очко);

б) я найщасливіша людина на планеті, тому що завтра у мене весілля! (2 очка).

5. Чи прагнете ви осягнути істину?

а) навіщо? (1 очко);

б) я-то завжди прагну, просто дружина не випускає мене з хати (2 очка);

в) нема мені коли осягати істину, я ще не здав пляшок! (3 очка).

6. Без чого ви не уявляєте свого життя?

а) без похмілля (1 очко);

б) без телевізора (2 очка);

в) без Міжнародного валютного фонду (3 очка).

7. Чи можете ви сказати, що живете на цій землі не марно?

а) звичайно! (1 очко);

б) живу не марно, от тільки не знаю, навіщо (2 очка);

в) судячи з того, що мене розшукує міліція, живу не марно (3 очка).

Підрахуйте набрані очки. Якщо ви набрали від 0 до 7 очок, значить, ви себе вже знайшли! Жаль, звичайно, що у такому поганому місці. Якщо ви набрали від 7 до 14 очок, значить, знайти себе вам поки що не вдається. Чи то ви погано шукаєте, чи то — занадто заховались. Якщо ви набрали з 14 до 21 очка, значить, ви шукали себе, а знайшли жінку!

Веселі мармелі

ДВАДЦЯТЬ РОКІВ ПЛАВАВ

Старий морський вовк — у ресторані.

— Що це за водичка?— запитує він у офіціанта.

— Суп,— відповідає той.

— Тисяча чортів! Я двадцять років плавав по супу і про це навіть не здогадувався.

ПИТАННЯЧКО

Студент прийшов складати екзамен. У нього тремтять коліна. Професор вирішив його заспокоїти і підбадьорливо говорить:

— Мені здається, ми з вами знайомі... Мабуть, десь уже зустрічалися?..

Студент червоніє:

— Так. Я складав вам екзамен минулого року. Але, на жаль, провалився...

— Може бути... Може бути... Але цього разу, я впевнений, все пройде успішно. Заспокойтеся і нагадайте мені перше питання, яке я вам задавав минулого разу.

Студент почервонів ще дужче:

— Ви сказали тоді: «Мені здається, ми з вами знайомі... Мабуть, десь уже зустрічалися?..»

КООРДИНАТИ

Молодий штурман визначив координати корабля і доповів капітану. Капітан насупив брови і як закричить:

— Головні убори зняти!

У штурмана відвисла щелепа:

— Що сталося?!

— «Що сталося?! Що сталося?!»— прогримів капітан.— Та якщо вірити вашим розрахункам, ми зараз знаходимося в Соборі Паризької Богоматері.

КОЛОРАТУРА

Сім'я Мюллера дивиться по телевізору концерт.

— У цієї співачки прекрасна колоратура!— захоплено мовив чоловік.

— Старий розпусник! Куди дивишся? Ти краще послухай, як вона співає!— штовхає його в бік обурена дружина.

— А вдома він навіть яєчні не приготує...

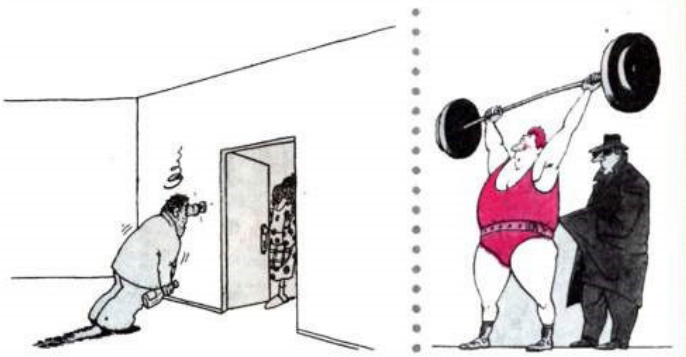

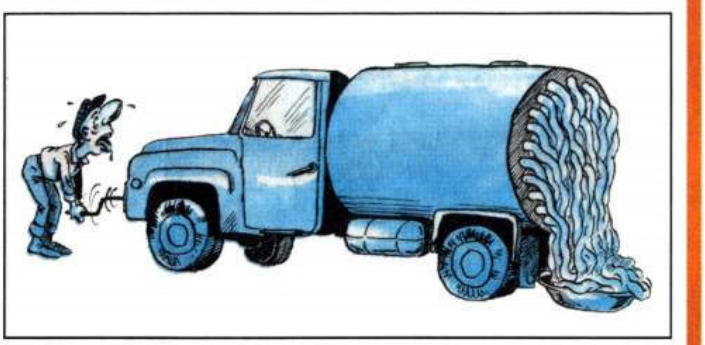

Арт БУХВАЛЬД

КОЛИ НЕ ПРАЦЮЄ ТЕЛЕВІЗОР

Тиждень тому, якраз у неділю, у Нью-Йорку на кілька годин було відключено усі дев'ять телевізійних станцій. Це викликало надзвичайний переполох у всіх нью-йоркських сім'ях, що зайвий раз підтвердило — телевізор у житті людей відіграє набагато більшу роль, ніж можна собі уявити.

Наприклад, в домі Бафкінсів виникла паніка. Хазяїн дому містер Бафкінс прожогом кинувся до телевізора, що стояв у спальні. Увімкнув. Нічого. У цей час подзвонила сестра місіс Бафкінс і сказала, що у них на Манхетені також відключено телевізор.

Місіс Бафкінс повісила трубку і сказала чоловікові:

— Щось трапилось з антеною на даху Стейт Білдінг.

Бафкінс глянув на дружину і сказав:

— А хто ви, власне, така?

— Я твоя дружина, Едіт.

— О, — сказав Бафкінс.— Тоді, я гадаю, оці підлітки, що крутяться тут, мої діти?

— Так, відповіла місіс Бафкінс,— якби ти хоч раз підняв сідницю з крісла і відірвався від телевізора, ти б таки знав, хто ми.

— Боже, так вони ж зовсім дорослі!— вимовив Бафкінс, дивлячись на сина і дочку. Скільки ж вам років, діти?

— Тринадцять і чотирнадцять,— відповіла місіс Бафкінс.

— Привіт, діти.

— А хто цей дядько?— спитав син Бафкінса Генрі.

— Це ваш батько,— зітхнула місіс Бафкінс.

— Рада з вами познайомитися,— сказала сором'язливо дочка Бафкінса Мері.

У кімнаті запанувала тиша.

— Отже,— знайшовся нарешті Бафкінс,— можливо, я й справді не дуже добрий батько, але оскільки телевізор не працює, то я б хотів познайомитися з вами ближче.

— А як?— спитав Генрі.

— Ну, давайте поговоримо,— сказав Бафкінс.— Це найкращий спосіб пізнати один одного.

— А про що ми будемо говорити?— спитала Мері.

— Ну, для початку скажіть, де ви навчаєтесь?

— Ми навчаємось у коледжі,— відповів Генрі.

— О, обоє?

Запанувала мертва тиша.

— А чим займаєтесь ви?— запитала Мері.

— Я бухгалтер,— сказав Бафкінс.

— А я думала, ти й досі займаєшся продажем автомобілів,— здивовано мовила місіс Бафкінс...

Після цієї фрази знову запала тиша. Мовчанку порушив Генрі.

— Хочеш почути, як я граю на гітарі?

— А ти умієш? До речі, наскільки я пам'ятаю, у мене була дочка, яка грала на гітарі.

— То Сузі,— сказала місіс Бафкінс.

— А де вона?

— Вона вийшла заміж рік тому, саме тоді, коли ти дивився отой нескінченний телесеріал.

— Ви знаєте,— розчулено сказав Бафкінс,— мені здається, що вони ще кілька годин провозяться з тією антеною. А це якраз найзручніший момент для того, щоб ближче познайомитися зі своєю сім'єю.

Переклад з англійської.

ПЕРЕЦЬ № 9 (1482)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 04.08.99.
Підписано до друку 31.08.99.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 17520 прим.
Зам. 0110909.
Ціна договірна.
© «Перець» 1999 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, художнього відділу 441-89-24. Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Танцювала РИБА З РАКОМ

Малюнки А. ВАСИЛЕНКА

— У мене, кумо, он і півень яйця несе... Де він їх бере, не знаю...

— Ваш підрозділ нагороджується медалями «За відвагу на пожежі».

— Ви, часом, не кілер?

— Давайте укладемо джентельменську угоду: ніяких компроматів один на одного, ніяких розборок... і не залучати ментів до наших справ.

4 820012 960675 09